

In Mati učenca pogleda,
premilo se mu nasmehljâ.
In Kajetan bliže pristopi.
Devica mu Dete podá.

A Dete oči je odprlo
in z božjo storilo močjo,
da ni se učencu od sreče
stopilo srce kot zlato.

Silvin Sardenko.

Zgled ponižnosti.

Urednik vam tako priljubljenega Angelčka« vam je letos že mnogokrat nujno priporočal prelepo krščansko čednost — ljubo ponižnost. Ker je ta ljubka čednost tako zelo potrebna in koristna ter se posebno lepo poda pridnim otrokom, ki se zbirajo v »Marijinem vrtcu«, naj vam jo tudi jaz še enkrat prav toplo priporočim, preden se poslovimo od letošnjega leta. Posebno izpodbuden zgled ponižnosti vam je dal svetnik, ki je prvi postavil jaslice. Te so vam gotovo jako mile in drage. Ta svetnik je bil sv. Frančišek asiški ali serafski.

Sv. Frančišek je bil sin bogatega trgovca v laškem mestu Asizi. Malega Frančiška je oče vpeljal v trgovino, a Frančiška ni veselilo bogastvo. Vse, kar je imel, je razdal ubogim. Oče ga je zato razdedinil, a sv. Frančišek je ponižno zahvalil tudi za to nebeškega Očeta. — Frančišek je ustanovil red Manjših bratov (frančiškanov). Vsi redovniki so se morali odpovedati svetu, odpovedati premoženju in v uboštvu ponižno živeti. S svojim lepim življenjem je sv. Frančišek pokazal tedanjemu svetu, polnemu napuha in razuzdanosti, pot pokore, ponižnosti in zatajevanja samegasebe. — Ponižni Frančišek se je najrajši družil z zapuščenimi, ubogimi in nesrečnimi. Ni se sramoval on, sin bogatega trgovca, ki so ga vsi poznali, občevati z berači, z njimi deliti svoj kruh, da, celo zanje prosjačiti. — V svoji ponižnosti ni samo ljudi, ampak vso naravo visoko cenil in spoštoval — »saj je vse naredil isti nebeški Oče, ki skrbi zame, pa tudi za ubogo živi-

»Ali bo kaj prinesel Miklavž? Ne vem — sem bila
premalo pridna.«

nico«. V svoji pohlevnosti je vsaki stvari rekel brat ali sestra. — Pripoveduje se o njem, da je šel v gozd in zaklical: »Sestrice ptičke, zapojte hvalnico našemu Očetu!« In priletele so ptičke, posedle po vejicah okoli njega in zapele sladko in veselo. Srnice so prihitele, in brat Frančišek je gladil sestrice srne. Tudi plahi bratec zajček je priskakljal k ponižnemu svetniku. — Celo smrti je rekel sv. Frančišek: *s e s t r a* smrt. O blažena ponižnost! Koliko blaženosti in prísrčnega veselja je prinesla svetniku! Nikdar ni žalost in bridkost potemnila obličja ponižnega svetnika — saj je bil v svoji skromnosti zadovoljen z vsem — saj je vse dar božje roke.

Nad vse se je trudil, da bi zlasti v ponižnosti pognemal Jezusa. Med vsemi lepotijami Jezusovega Srca ga je najbolj genila — ponižnost, ki jo je Zveličar zlasti razodeval v svojem uboštvu. Na božični praznik je svetnika posebno pretresla misel, da je vsemogočni Bog, Kralj nebes in zemlje, hotel v tolikem uboštvu in siromašni zapuščenosti pričeti svoje zemeljsko življenje. Lahko bi si bil odbral za rojstni kraj najlepšo palačo z vso najugodnejšo postrežbo, pa si je izvolil ubožen hlevček, ki ni nudil nobene prijetnosti!

Bližali so se božični prazniki leta 1223. Sv. Frančišek je hotel praznovati sveto noč na poseben način. Sredi gozda v široki votlini je postavil jaslice — prve jaslice — pripeljal oslička in volička in postavil oltar. Trumoma so ljudje hiteli k votlini. Cel gozd je bil razsvetljen, in svete božične pesmi so odmevale po gozdu. Opolnoči je pristopil duhovnik in je maševal. Pridigoval je pa sv. Frančišek sam. Kazal je ljudem na nebeško Dete in govoril o njegovi ljubezni do nas. Tako prísrčno je govoril, da so ljudje jokali, pa tudi Frančišku so se solze blestele v očeh. — Vsem je ta božična noč ostala živo v spominu. Drugo leto so si pa ljudje že postavili jaslice doma. In zdaj je ta navada razširjena po celem svetu.

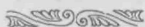
Ko je čutil svetnik, da se mu bliža zadnja ura, je šel v samostan »Marije angelske«, ki ga je sam ustanovil. Hotel je tam umreti v varstvu Matere božje. Dne 4. oktobra 1226 je ponižna Dekla Gospodova sprejela k sebi ponižnega in skromnega služabnika božjega.

Bog je povelical sv. Frančiška z nebroj čudeži, ki so se zgodili na njegovem grobu, in je blagoslovil njegov red, ki se je razširil po vsem svetu. Bog je poplačal ponižnost Frančiškovo tako, kakor le On more in zna —

Bližajo se božični prazniki, bliža sveta noč. Postavljali boste jaslice tudi vi, otroci. Prav! Le postavite jih, prav lepo jih sestavite! Pa pokleknite pred betlehemsko Detece, ki je v svoji ponižnosti prišlo na naš svet — iz zlatih nebes v dolino solzâ in bridkosti — pokleknite prednje, darujte mu svoje srce z vsemi željami, z vsemi nadami, z vso ljubeznijo. Pa ga prosite: »O božje Detece, ti najlepši zgled ponižnosti, daj, da ostanem s tvojo božjo pomočjo vedno ponižen in pohleven. Naj nikoli ne pride v moje srce grdi napuh, ki je začetnik vseh grehov, vseh napak. In če ne morem v ponižnosti doseči tvojih izvoljencev. sv. Alojzija, Stanislava, Frančiška, posebno pa tvoje blažene Matere, daj, da jim bom vsaj vedno bolj in bolj podoben.«

Ko bo božje Detece videlo vaše ponižno srce in vaše goreče prošnje — o, tedaj bo gotovo blagoslovilo vaša mlada srca.

O daj, blagoslovi, Detece betlehemsko, našo mladino in ohrani jo na poti svete ponižnosti. J a k. S—l i č.

»Meni nič ne pomaga!«

Izmed 12 tisoč vojakov, ki so meseca avgusta v Lincu prejeli škapulir Matere božje, jih je bilo le malo, ki so se pomišljali, bi ga li vzeli ali ne. Nekdo je bil še celo vidno v zadregi, ko so mu ponudili to blagoslovilo ter ga je zavrnil, češ: »Saj mi itak nič ne pomaga, ker sem starokatoličan.« Čisto mirno mu reče nato dama, ki mu je ponudila škapulir: »Le vzemite, le! Naša ljuba Gospa bo tudi vas varovala.« Vojak vzame ter gre v vojašnico. Malo dni nato sta se vojak in ta dama zopet sešla, in sicer v cerkvi. Po službi božji pravi vojak: »Tisočkrat vam Bog povrne, da ste mi izročili škapulir! Od takrat mi ni bilo več prestatl brez prejšnje vere, ki sem se ji izneveril vsled kljubo-